

Dokumentaristický seminář KDT v ZS 2021/22

každé úterý v zimním semestru 16:30-18:55 v učebně 217 a současně online přes Teams na odkazu:

https://teams.microsoft.com/l/meetup-join/19%3ameeting_NzNhNzAzOWEtZDBjNi00MTA2LTg4ZjEtNzJINzM3Y2U1YTFj%40thread.v2/0?context=%7b%22Tid%22%3a%223b0d7367-6f74-45ec-b99b-d962ddfc18d1%22%2c%22Oid%22%3a%2285477ef6-5d83-4a92-bf8d-a5b272862060%22%7d

(střídají se v něm zajímaví dokumentaristé, kteří promítnou svůj film nebo pásmo ukázek ze své tvorby – hosta představí v dialogu současní pedagogové, doktorandi či absolventi KDT)

účast studentů všech ročníků KDT je povinná

5. 10. schůze katedry: přivítání nových studentů 1. ročníku bc/mgr/phd a představení inovací pro rok 2021/22

12. 10. **Alice Růžičková – Jan Strejcovský a Jakub Mahler: Karel Kovanda: Zápas o svědomí OSN (2022, 52')**

19. 10. **Šárka Slezáková – Helena Třeštíková: Anny (2020, 65')** + případová studie

26. 10. výuka se ruší: začíná MFDF Jihlava

2. 11. **Jan Šípek – o mongolském filmu s filmovým teoretikem Bazeekem: ukázky z filmů „Passion“ (režie Sakhya Byamba, 2010, 83') a „Uran Khas / The Will to Art“ (režie Ikhbayar Urchuud, 2015, 78')**

9. 11. **Vít Janeček (Martin Řezníček) – Miro Remo: Láska pod kapotou (2020, 80')**

16. 11. **Tereza Reichová – Petr Hátle: Jednotřídka (2021, 52')**

23. 11. **Martin Mareček – Erika Hníková: Každá minuta života (2021, 80')**

30. 11. **Petr Kubica – Ivana Pauerová: Svéráz českého rybolovu (2020, 77')**

7. 12. **Míra Janek – Radovan Šíbrt: Postižení muzikou (2019, 80')**

14. 12. **Andrea Culková – Kateřina Hager: Manželství (2021, 74')**

21. 12. **Alice Růžičková – Vít Klusák: 13 minut (2021, 85')**

Anotace filmů:

5. 10. schůze katedry: přivítání nových studentů 1. ročníku bc/mgr/phd a představení inovací pro rok 2021/22

12. 10. **Alice Růžičková – Jan Strejcovský a Jakub Mahler: Karel Kovanda: Zápas o svědomí OSN (2022, 52')**

- link na film uložený na Elements ve studiu FAMU do 13. 2. 2022 - <http://elements.studiofamucz/auth/fast-lane/123d64df-0e69-4dff-8c89-ee865ddbc488>

Jan Strejcovský (*1991, Praha) je absolventem Katedry dokumentární tvorby pražské FAMU. Vedle režie dokumentárních filmů, často s hranými prvky (portrét Igora Chauna „Igorovo velké dojetí“ 2012 či road movie se Slovanskou epopejí „Komplex Epopeje“ 2017), také příležitostně hraje ve filmech debutujících autorů i matadorů tuzemského filmu (Tomáš Pavlíček – „Chata na prodej“ 2018, Jan Foukal – „Marčanské lodě“ 2021, Jan Hřebejk či Jan Prušinovský). S kolegy absolventy Katedry dokumentu založil v roce 2016 produkční společnost GPO Platform, zaměřenou primárně na výrobu autorských dokumentárních filmů, pod jejímiž křídly natáčí svůj film o praktikách na trhu s uměním „Má to cenu?“.

Jakub Mahler (*1989, Praha) je absolventem Katedry produkce FAMU – produkoval film „Parádně pokecal“, který získal cenu za Nejlepší film na FAMUfestu 2014. Podílel se na vzniku filmů „Vlk z Královských vinohrad“ 2016 jako spoluproducent, „Můj neznámý vojín“ 2018 jako dramaturg, „Chata na prodej“ 2018 jako producent, „Kiruna – překrásný nový svět“ 2019 jako dramaturg, „Bluesman“ 2019 jako dramaturg, „Balaklava“ 2021 jako producent. Je dramaturgem v ČT v Centru dramaturgie publicistické, dokumentární a vzdělávací tvorby. Spolu s Tomášem Michálkem a Dagmar Sedláčkovou Jakub Mahler založil nezávislou produkční společnost MasterFilm – zaměřují se na autorské projekty, které hledají nové přístupy k filmové tvorbě a cílem společnosti je pro tyto vytvářet takové podmínky, aby mohly být realizovány s minimálními tvůrčími kompromisy.

Anotace filmu „Karel Kovanda: Zápas o svědomí OSN“: Dokumentární film o životním příběhu zasloužilého diplomata Karla Kovandy, jehož jádrem je dramatické angažmá české diplomacie ve snaze o ukončení „nejrychlejší genocidy“ světa ve Rwandě. Čerstvě samostatná ČR byla v říjnu 1993 přijata do Rady bezpečnosti OSN. Z této pozice pod vedením velvyslance Karla Kovandy již na jaře následujícího roku čelila česká diplomacie nebývalé výzvě: jak má mezinárodní společenství reagovat na náhle propuknuvší masové vyvražďování menšinového etnika Tutsiů většinovými Hutui v malé africké zemi? Film přibližuje donkichotský boj o prosazení konstruktivního řešení rwandské krize na půdě OSN jako instituci, paralyzované parciálními zájmy postkoloniálních mocností. Teprve Kovanda jako vůbec první po sérii lapsů a zmatků mezinárodního společenství oficiálně nazval rwandské události genocidou. Následná rezoluce, ke které jeho neúnavné alarmování svědomí světových státníků vedla, zabránila úplnému vyhlazení Tutsiů, kterých po vražedném řádění Hutuů s téměř milionem obětí zbyla v zemi menšina. Dodnes je tak Kovanda ve Rwandě vzpomínán tamním prezidentem jako hrdina a považován za téměř zachránce národa.

Jakkoli je těžištěm filmu živelná improvizovaná rekonstrukce této světlé chvíle české zahraniční politiky, slouží především k umocnění životního příběhu a charakteru Karla Kovandy – „nejvýznamnějšího Čecha v Bruselu“, který je ale českému povědomí v podstatě neznámý. Film skrze koláž archivních materiálů sleduje Kovandův vývoj od dob studentského vůdce šedesátých let, přes emigraci v USA za normalizace a čínskou anabázi, po návrat do vlasti za svobodných poměrů a dále s důrazem především na Kovandovy stěžejní role v mezinárodních institucích: OSN, NATO, EU. Film o tom, jak i politicky a vojensky zanedbatelná země může mít vlastní étos a zahýbat světovým děním.

19. 10. Šárka Slezáková – Helena Třeštíková: Anny (2020, 70')

- link na film uložený na Elements ve studiu FAMU do 13. 2. 2022 -

<http://elements.studiofamu.cz/auth/fast-lane/16ec7cba-bd5e-4ec2-a581-9b1506e3d5fc>

Helena Třeštíková (*1949, Praha) vystudovala režii na FAMU (1974). Na sklonku roku 1990 spoluzaložila Nadaci Film & Sociologie a v roce 1994 Nadaci Člověk a čas. Časosběrnou metodu rozvíjí už od svého školního filmu Živá voda (1972). Natočila přes čtyřicet dokumentů, většinou s tematikou mezilidských vztahů, sociálních problémů a ženské otázky, například Sladké století (1998 – cena za nejlepší dokument na MFF KV) či obdobně koncipované Ženy na přelomu tisíciletí (mj. portrét narkomanky V pasti, 2001 – Zvláštní uznání na MFF KV). Časosběrné cykly: Řekni mi něco o sobě (od roku 1989) a Manželské etudy (1987–2006). V Karlových Varech byly uvedeny také časosběrné dokumenty Marcela (2006), René (2008 – oceněn Evropskou filmovou akademií Prix Arte za nejlepší evropský dokument), Katka (2010) a Soukromý vesmír (2012).

Anotace filmu „Anny“: Anny je časosběrný film, který zachycuje 16 let životního příběhu svérázné ženy. Anny je dělnice, má tři odrostlé děti, je dvakrát rozvedená a má permanentní finanční problémy. Pracuje v Praze jako toaletářka, ale potřebuje přilepšovat svým dětem a vnoučatům, a tak se v 46 letech stává pouliční prostitutkou. Při této práci se seznámí s pracovnicemi organizace pomáhající prostitutkám Rozkoš bez rizika a začne s nimi hrát divadlo. Anny bere vše s humorem a pobaveně komentuje své aktivity. S nadhledem přijímá i svou plicní nemoc, ale nic jí nezabrání radostně dál kouřit. Ještě jednou se vdá a doufá v nové štěstí. To se ale nevyplní a Anny se znovu rozvádí. Umírá v 64 letech, chvíli poté co na slavnosti Rozkoše bez rizika zazpívá svou slavnou píseň „Předposlední cigareta“.

26. 10. výuka se ruší: začíná MFDF Jihlava

2. 11. Jan Šípek – o mongolském filmu s filmovým teoretikem Bazeekem: ukázky z filmů „Passion“ (režie Sakhya Byamba, 2010, 83') a „Uran Khas / The Will to Art“ (režie Ikhbayar Urchuud, 2015, 78')

Sakhya Byamba (*1962, Ulánbátar, Mongolsko) promoval v roce 1996 jako kameraman na Ruském filmovém institutu VGIK v Moskvě. Podílel se na několika mezinárodních filmových produkcích, jako například „State of Dogs“ (1998) a „Khadak“ (2006). Jeho dokumentární film „Passion“ (2010) získal hlavní ceny na filmových festivalech v Asii, Americe a Evropě. První celovečerní film „Shuvuukhai / Remote Control“ (2013), vítěz Ceny filmového fondu Prince Clause, byl podpořen Fondem na vývoj scénářů Huberta Balsa a Světový fond kinematografie a měl premiéru na 18. MFF v Pusanu. Byamba je spoluzakladatelem Guru Media-produkční společnosti se sídlem v Mongolsku.

Ikhbayar Urchuud (*1988, Ulánbátar, Mongolsko) do roku 1995 žil se svými prarodiči mezi pastevci v drsné krajině Mongolska. V roce 2006 režíroval svůj první krátký film. Vystudoval Mongolskou národní univerzitu a získal bakalářský titul z genetického inženýrství. V roce 2009 spoluzaložil Altan Khalis Association, což je vůbec první nezisková organizace v Mongolsku, která propaguje filmy o umělcích. Je absolventem EURASIA DOC z Ecran libre a Asijské filmové akademie na Mezinárodním filmovém festivalu v Pusanu. Jeho první celovečerní produkci je dokument „Vůle k umění“. Od roku 2013 pracuje jako ředitel a dramaturg Mezinárodního festivalu Golden Ger v Mongolsku. „Chceme, aby mladá generace filmařů experimentovala ve svém filmovém jazyce,“ řekl Ikhbayar, který považuje Michael Hanekeho a Stana Brakhage za své filmové vzory. "Snažíme se je vychovávat, aby nedodržovali pravidla."

Anotace filmu „Passion“: Režisér Byamba Sakhya dokumentuje cestu napříč stepí, kterou podniká jeho kolega filmař Binder Jigjid od vesnice k vesnici a propaguje svůj nový nízkorozpočtový snímek – staví do kontrastu vlastní zkušenosti z práce v komerčním prostředí současného průmyslu a zkušenosti jeho otce Jigjida Dejida, klíčové osobnosti mongolské kinematografie z doby zlaté studiové éry komunistického režimu. Živé vylíčení společnosti, která prošla rozsáhlými změnami, na pozadí nadčasové krajiny. Hořkosladký popis cesty poskytuje víc než jen komplexní úvod do dosud málo prozkoumaného filmového dědictví. Nabízí se otázka, jak může umělec přežít v radikálně změněném systému, a zda vašeň stačí k vítězství nad tvrdou ekonomickou realitou. Více viz trailer – <https://www.youtube.com/watch?v=43h-gbVbfq4>

Anotace filmu „The Will to Art“: Meditativní filmový pohled do života a tvorby tří rodin malířů žijících v post-sovětském Mongolsku. Ukazuje se, že život napodobuje umění mnohem více než umění napodobuje život. Dokumentární debut natočený „mouchou na zdi“, intimní a srdečný, o šamanském obrození současných mongolských umělců. Režisér Ikhbayar Urchuud ukazuje umělce v jejich profesionálním prostředí, vyzdvihuje přednosti talentovaných jednotlivců, ale také krásu všedního světa. Vzácné nahlédnutí do klíčové dírky, od které nemůžete odtrhnout oči. Více viz trailer - <https://www.youtube.com/watch?v=RHM0Q2kSuag>

9. 11. Vít Janeček (Martin Řezníček) – Miro Remo: Láska pod kapotou (2020, 80')

Miro Remo (*1983, Ladce) vyrůstal v industriální obci na severozápadním Slovensku a absolvoval gymnázium v nedaleké Považské Bystrici. Ihned po svém přijetí na VŠMU v Bratislavě, kde nastoupil na obor režie dokumentárního filmu, zanechal studia mechatroniky v rámci Trenčínské univerzity. Od počátku studoval v ateliéru Vladimíra Balca, kde působí dodnes. Doposud největší úspěch zaznamenal s originálním krátkometrážním portrétem svého strýce a babičky Arsy-Versy (2003), za který si odnesl několik desítek ocenění z festivalů po celém světě. Snahu pracovat s filmovým obrazem neotřelým způsobem však vykazují i další jeho díla. V současné době Remo připravuje několik autorských projektů a televizních pořadů. Comeback (2014) je jeho celovečerní dokumentární debut, kde zachytil životní restart dvou mužů, jejichž vyhlídky na budoucnost zmrazil dlouholetý pobyt ve vězení. Dále natočil dokumenty Studený spoj (2007), Ecce Homo (2006), Osmičkáři (2011), Tibor Huszár – Návrat späť (2012), Slovenské kino: Strach a napätie (2011). Více na

Anotace filmu „Láska pod kapotou“: Ústředními postavami dokumentárního vyprávění jsou padesátníci – Slovenka Jitka a Čech Jaroslav. Jitka je nejstarší autokrosovou jezdkyň a její někdejší spolužák ze základní školy Jaroslav, se jí stará o auto a vytváří zázemí. Oba jsou členy motoristického sdružení DRAKKAR a příběh observační metodou sleduje jejich pokus o obhájení titulu Karpatského autokrosového poháru. To je však jen vnější rovina. Mnohem důležitějším je obraz jejich vztahu, který je vlastně obnovením dětské lásky, k níž se vrátili ze svých životů uvíznutých možná ve slepých uličkách a nesprávných rozhodnutích. Změnou a odvahou je možné život ještě napravit.

16. 11. **Tereza Reichová – Petr Hátle: Jednotřídka (2021, 52')**

Petr Hátle (*1983, Praha) po studiích Filmové vědy na Filozofické fakultě UK vystudoval Dokumentární tvorbu FAMU. Během studií absolvoval stáž na soukromé univerzitě Istanbul Bilgi Üniversitesi. Studia FAMU zakončil celovečerním debutem „Velká noc“ (Ceny za nejlepší český dokument na MFDF v Jihlavě 2013 a na Finále Plzeň 2014), jenž navazoval na jeho krátký snímek „Advent“ z prostředí pražské periferie. Pro Hátleho je typický důraz na inscenované prvky a vizuální stránku díla.

Filmografie: (scénář a režie, není-li uvedeno jinak) dokument o malíři Zdeňku Koskovi „Cumulus Congestus Turritus“ (2004), krátká zastávka v Terezíně „Návštěvníci pevnosti“ (2006), 15 záběrů dějinné události „Hiltonleaving“ (2007), úvaha nad tvůrčím rozměrem destrukce „Heroes / Das Konzept“ (2008), „V zahradě 20. století“ (2009), „Make-up“ (2009), zachycení života na periferii v předvánočním čase „Advent“ (2010), zpověď mladého tureckého intelektuála „Leaving Istanbul“ (2010), díl z cyklu Děti 50. let „Jsem na zahradě – Věra Pavlovcová“ (TV-2010; režie), tzv. Arabské jaro obrazem YouTube videí „Digitální otisky revoluce“ (2012), vizuálně působivá sonda do života postav z pražského polosvěta „Velká noc“ (2013), celovečerní dokument „Život s Kašparem“ (2013; kamera), epizoda „Panenství Lídy Baarové“ ze snímku Gottland (2014), epizody „Trash Metal a Meatheads“ z dokumentárního cyklu o subkulturách Kmeny (TV-2015)

Pro ČT realizoval film Století s korunou (2019) a 3 díly v dokumentární sérii Příběhy 20. století (2017). Je také autorem krimi podcastu Pohřešovaná – více na <http://audionaut.cz/autori/petr-hatle/>

Anotace filmu „Jednotřídka“: Každý rok se na české střední školy hlásí několik set cizinců, kteří se přistěhovali do Čech se svými rodiči. Neznalost češtiny jim ale znemožňuje dosáhnout vyššího vzdělání. Často propadají sítem a končí jen se základním vzděláním ze země původu. Organizace META proto vytvořila v roce 2016 roční jazykový kurz, který mladé cizince připravuje na střední školu. Film Jednotřídka sleduje školní rok kurzu 2020/21, který zasáhl celorepublikový lockdown. Prostřednictvím postav tří spolužáků (z Venezuely, Vietnamu a Ukrajiny) nahlížíme do života teenagerů, kteří se ocitli v nové zemi, jejíž jazyk a společnost neznají. Navíc v izolaci online výuky a karanténních opatření.

23. 11. **Martin Mareček – Erika Hníková: Každá minuta života (2021, 80')**

Erika Hníková (*1976, Praha) je česká dokumentaristka. Absolvovala KDT a již během studia na FAMU byly její filmy několikrát oceněny. Do povědomí vstoupila v roce 2004 svým absolventským filmem „Ženy pro měny“, který byl mezi vůbec prvními českými dokumenty uvedenými do české a slovenské kinodistribuce. Vzápětí zaznamenal velký divácký úspěch a získal Cenu diváků na MFDF Jihlava. Její druhý celovečerní dokument „Sejdeme se v Eurocampu“ 2006 byl také uveden v kinech a promítán na mnoha zahraničních festivalech. Od července 2006 do září 2007 pracovala Erika Hníková jako šéfredaktorka časopisu Nový Prostor a pravidelně publikovala své sloupky v časopise Respekt. Třetí celovečerní distribuční film „Nesvatbov“ 2010 měl světovou premiéru na festivalu Berlinale 2011 v sekci FORUM, kde obdržela režisérka cenu za nejlepší film této sekce. Nesvatbov byl následně promítán na festivalech po celém světě, kde obdržel několik cen, byl uveden v kinodistribuci v několika evropských zemích a řadí se tak k nejúspěšnějším českým dokumentárním filmům. Erika Hníková byla dvakrát nominována na Českého lva. Je autorkou dokumentárního cyklu „Svatby“

2012 a „Navždy svoji“ 2013, v 2011 natočila pro Člověka v tísní film „Tři dary“ v Afghánistánu a v 2015 „Pět zrození“ v rámci cyklu Český žurnál.

Anotace filmu „Každá minuta života“: Mladý pár Lenka a Michal se věnují výchově svého čtyřletého syna s nejvyšším možným nasazením. Miško má už od narození naplánovanou každou minutu svého života tak, aby se z něj jednoho dne stal úspěšný vrcholový sportovec a po všech stránkách „kvalitní člověk“. Tomuto cíli je podřízeno vše. Rodiče odsunují své potřeby na vedlejší kolej, věnují synovi maximum času a malý Miško předčí svými výkony většinu vrstevníků. Na první dětská kamarádství však nemá zatím Miško čas. V jeho životě trénink střídá hru, hra střídá cvičení a cvičení střídá trénink v pravidelném rytmu. Živými situacemi z rodinného života otevírá režisérka řadu otázek ohledně výchovy dětí a rodičovských výzev v dnešní době. Děláme pro své děti dost? Nebo toho děláme až moc?

30. 11. **Petr Kubica – Ivana Pauerová: Svéráz českého rybolovu (2020, 77')**

Ivana Pauerová Miloševič (*1976, Sarajevo) režisérka a dramaturgyně dokumentárních filmů, spoluzakladatelka Institutu dokumentárních filmů IDF. Vystudovala FHS UK a FAMU (dokumentární tvorba). Natočila např. dokumenty „Nikdy nebylo líp“ o situaci v poválečné Bosně (2006) a „Dámy v bílém“ o hnutí matek, manželek a sester kubánských disidentů (2008). V ČT stála u zrodu projektů, jako jsou např. Šmejdi, Dobrodružství archeologie, Dokolakolem. Ujala se režie čtvrté řady docusoapu „Čtyři v tom“ (2018). Pro cyklus autorských dokumentů Český žurnál natočila „Děti státu“ (2017), v němž se pokusila nahlédnout na to, jak funguje norský systém ochrany dětí Barnevernet. Je vedoucí české části mezinárodního projektu Generation What (2017). V roce 2019 dokončila pro ČT třetí díl dokumentární série Z lásky nenávisť „Domácí násilí na seniorech“.

Anotace filmu „Svéráz českého rybolovu“: Parta šesti dobrosrdečných chlapů vyráží na dalekou cestu za rybami do Norska. Spojuje je dlouholeté přátelství a touha po mužském dobrodružství. Stejně jako dalších 15 000 Čechů i naši hrdinové jednou ročně sbalí své rybářské pruty, nepromokavé bundy, smažené řízky i kartony piv a dají na čas sbohem svým partnerkám, hospodám a domovům. Moře jim poskytuje svobodu a touha plnit si své sny je žene vstříc kapitálnímu úlovku. Nejdříve se ale musí vypořádat se špatným počasím, nespolehlivou technikou i vlastními humornými přešlapy. A možná se nakonec ukáže, že to nejcennější nenajdou na konci udice. Jaká jsou tajemství mužských rybářských expedic?

7. 12. **Míra Janek – Radovan Síbrt: Postižení muzikou (2019, 80')**

Radovan Síbrt (*1975, Praha) vystudoval Filozofickou fakultu UK, Fakultu humanitních studií UK a dokumentární režii na FAMU. Již jeho studentské filmy („MRG – Manželství Roberta a Gábiny“ 2005, „Domácí násilí“ 2007) vzbudily velkou pozornost a získaly řadu ocenění. Jako producent stojí za mezinárodně ceněnými filmy („Až přijde válka“ – zahajovací film sekce Panorama Dokumenty na Berlinale 2018, „Touch Me Not“ – vítězný film Berlinale 2018, „Bruce Lee the Outlaw“ – Busan Cinephile Award). Jeho dokumentární film „Postižení muzikou“ získal diváckou cenu na Jihlava IDF, cenu Trilobit a byl nominován na cenu Český lev 2020. Je tzv. showrunnerem televizních formátů Masterchef Česko, Malé lásky a Utajený šéf SK.

Anotace filmu „Postižení muzikou“: Radostný film o krutosti života. Krutý film o radosti ze života. Co byste dělali se svým životem, pokud byste věděli, že vám zbývá jen omezený čas? Mnohem kratší, než jaký má průměrný člověk? Členové The Tap Tap, kapely složené z postižených studentů Jedličkova ústavu (nebo spíš kripplů, jak by řekli oni sami) v tom mají jasno. Chtějí žít naplno, užít si každou minutu a okusit slávu rockových hvězd. The Tap Tap dokazují, že vtípem a pozitivní energií je možné čelit i těm nejsložitějším překážkám.

14. 12. **Andrea Culková – Kateřina Hager: Manželství (2021, 74')**

Kateřina Hager (*1977, Praha) absolvovala magisterské studium v oboru sociokulturní antropologie na UK v Praze, film. tvorbu studovala na Prague Film School. V r. 2012 založila vlastní produkční společnost Bohemian

Productions, která se zaměřuje především na dokumentární tvorbu. Kateřina se dlouhodobě věnuje tématům reflektujícím současnou společnost, dokumentárními filmům pro mládež a projektům z oblasti hudby. Jako režisérka a producentka realizovala např. celovečerní dokumentární film „Manželství“ (2021, spolurežisér: Asad Faruqi), „Děti online“ (2017), „Děti flamenka“ (2013) a řadu kratších filmů. Její tvorba byla prezentována na mnoha významných filmových festivalech (CPH:DOX, HOT DOCS, FIFA, Warsaw Film Festival aj.) a vysílána televizemi v Čechách i v zahraničí.

Anotace filmu „Manželství“: Vztah Češky Zdenky a Pákistánce Tabiše se zrodil online při hraní počítačové hry „Farmville“. Ti dva spolu nejprve hospodařili na virtuální farmě, jenže vzájemné zalévání cibule a rajčat postupně přerostlo v romanci, a nakonec i svatbu. Více než pět let od svatby byli však Zdenka a Tabiš nuceni prožívat své manželství téměř výhradně prostřednictvím internetu, neboť Tabišovy žádosti o vízum do České republiky opakovaně narážely na nedůvěru českých úřadů. Po letech online vztahu a prokazování “skutečné lásky” došlo však v jejich případě k nečekanému obratu a Tabišův i Zdenčin sen o společné domácnosti v české Aši získal konečně naději stát se realitou. Film české režisérky Kateřiny Hager a pákistánského dokumentaristy Asada Faruqiho zachycuje neobyčejný příběh jednoho manželství, které čelí řadě překážek a předsudků, svérázní protagonisté však řeší své životní peripetie i administrativní nástrahy s odzbrojujícím odhodláním a humorem.

21. 12. **Alice Růžičková – Vít Klusák: 13 minut (2021, 85')**

Vít Klusák (1980) je český filmový režisér. Vystudoval fotografii na Střední průmyslové škole grafické v Praze, v Hellichově ulici. Spolu s Filipem Remundou založil a od roku 2003 vede filmovou společnost Hypermarket Film, která se zaměřuje na produkci autorských dokumentárních filmů a ze zásady neprodukuje reklamy. Společně se proslavili dokumentární komedií o falešném hypermarketu „Český sen“ (2004), která se dočkala mnoha festivalových uvedení a uznání doma i v zahraničí. V tomto i dalších dokumentech se Klusák prezentoval silným autorským rukopisem, který spočívá nejen ve výběru společenskokritických témat („Vše pro dobro světa a Nošovic“ 2010; „Dělníci bulváru“ 2014) a pokrývání aktuálních kauz („Český mír“ 2010 s F. Remundou; „Dobry řidič Smetana“ 2013 s F. Remundou; „Matrix AB“ 2015; „Svět podle Daliborka“ 2017; „V síti“ 2020 s Bárou Chalupovou, „Jak Bůh hledal Karla“ 2020 s F. Remundou), ale i ve zviditelnění role tvůrců vstupováním do předkamerového prostoru, ať už fyzicky, nebo v dialozích s protagonisty.

Anotace filmu „13 minut“: Nový dokumentární snímek Víta Klusáka vychází z jednoduché a o to účinnější úvahy – nikdo z nás by se nechtěl stát viníkem závažné dopravní nehody. Nikdo z nás by nechtěl na vlastní kůži zažít okamžiky blížící se – a přitom úplně zbytečné smrti. Nikdo z nás by nechtěl do konce života žít s vědomím, že jsme někomu blízkému, či naopak úplně neznámému, sebrali život. Prostřednictvím pěti viníků tak snímek vypráví příběhy řidičů, kteří si výše uvedeným prošli a stále procházejí. Řidičů, kteří našli odvahu svou vinu přetavit do vzkazu, který se tak stává nejen nástrojem prevence.